

DÜNYANIN ENİ BOYU

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 30.12.2012 tarihli (193.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala âlihi ve sahabihi ecmaîn.

Değerli Kardeşler,

Rabb'imiz dilemiş olsaydı biz; yazları kışları olan, geçinme derdi ve sıkıntıları olan bir dünyada değil de cennette imtihan olurduk ya da bir öğrencinin imtihan olup da ve bu imtihanın sonuçlarına göre değerlendirildiği bir ortamda, Allah bizi imtihan ederdi. İstedliğini cennete ya da cehenneme gönderirdi ve böylece işimiz biterdi.

Şu dünya hayatının en büyük hakikati, bir sinek kadar değerli olmadığı veya çerçöp hükmünde olduğu halde, aynı zamanda cennet kadar da değerli olmasıdır. Çünkü Allah bu sinek kanadı kadar değer vermediği dünyayı cenneti kazanmanın tek geçerli merkezi olarak yaratmıştır. Dünyayı hor görmemizin ona kıymet vermememizin, onun cennet için var olduğunu söylememizin sebebi; dünyanın bir pislik ya da bir boşluk olması değildir. Asıl sebep cennetle kıyas edildiğinde bir hiç olmasıdır. Nihayetinde elli senesi, yüz senesi bilemedin iki yüz senesi olan bir dünya, şüphesiz ki ebedi cennetle kıyas edilemez. Bu sonsuzla sınırlıyı kıyas etmek olur. Fakat Rabbimiz cennete gidebilmeyi dünyaya bağlamış peygamber de olsa bir insan ancak dünyadan cennete gidilebiliyor. Başka türlü cennete gidiş imkânı yok. Melek olup; melekler gibi hiç muhasebe görmeden, hiçbir mükellefiyet taşımadan da yaşama imkânımız olmadığına göre sonunda cennete gidebilmemizin tek ve resmi merkezi dünyadır.

Bu gözle bakıldığında dünya müthiş ve kıymeti bilinmesi gereken bir yerdir. Esas gayesi cennet olmayıp da dünyayı cennetleştirmek isteyen insan, dünyayı esas cenneti olacakmış gibi çalışırsa helak olur. Biz dünyayı lanetlerken; ırmakları, dağları, vadileri, yazı, kışı, baharı lanetlemiyoruz. Bu cazibeye aldanmayı lanetliyoruz. Dünyanın bu güzelliğinin, bizim asıl güzellik ve asıl gayemiz olan cennetimize engel olmasını ayıplıyoruz. Hani sofraya kurulana kadar çocuğun eline oyalansın diye verilen plastik bir emziği, asıl yiyecek zannetmesini ayıplıyoruz ve ayıplamamız da gerekir.

Kardeşler,

Rabb'imiz, cennet için dünyayı şart koşmuştur. Cennetten cennete gidilmiyor; dünyadan cennete gidiliyor. Bunun için de biz, dünyayı çok fazla abartmadan aynı zamanda onu horlayıp, yok saymadan orta bir çizgide tutmamız gerekiyor. Bu çizgiyi bulamadığımız takdirde ya dünyayı horlayıp aslında ahiretimizi de kaybedip gideriz ya da ahiretimizi kaybedecek şekilde, maazallah Allah'ın (أَذْهَبْتُمْ طَيِّبَاتِكُمْ فِي حَيَاتِكُمُ الدُّنْيَا) “Siz dünya hayatındayken hakkınızı tüketmişsiniz.” dediği kullarından oluruz. Şimdi bu perspektiften dünyaya baktığımızda bizim “Boş ver canım önemi yok!” deyip, bu yüzden de cenneti kaybetme tehlikesi ya da “Ah dünya vah dünya, ne kadar güzelsin!” mantığıyla hareket ederek kökten cenneti kaybetme tehlikesi arasında mutedil bir çizgi bulmamız gerekir. Bu mutedil çizgiyi bulabilenler Allah'ı da bulmuş oluyorlar.

Değerli kardeşler,

Şimdi, burada şu tashihi yapmamızda fayda var. Ashabı kiramin -Allah onlardan razı olsun.- hayatını incelediğimizde, bakıyoruz ki bilhassa Mekke döneminde ağaç kabuğu bile yemek zorunda kalmışlardır. Yani açlığın, yokluğun ve sıkıntının olduğu bir ortam var. Ne giyebilecekleri bir gömlekleri ne de ayakkabıları var. Bu da onların bize göre çok farklı ve çok zor bir dünya hayatı yaşadıklarını gösteriyor. Bu manzaraların toplamından karşımıza adeta “Kim dünyada sıcak bir ekmek yediyse vay haline, ahrette nasibi yok ya da biraz pahalı elbise giydin mi yandın! Ashabı kiram

deveye, katıra bindiler. Sen pahalı bir arabaya bindin yok nasibin cennette!” şeklinde bir sonuç çıkarmak son derece yanlış bir davranıştır. Çünkü ashabı kiram bu imkânları bulamadıkları için böyle davranıyorlardı ve bunu yaparken de asla kahrolmadılar. Şartlar neyi gerektiriyorsa tam olarak o şekilde yaşadılar.

Bu, paragrafın birinci cümlesidir. İkinci cümlesi ise; bu imkânları bulunca da müthiş bir dünya servetiyle yaşadılar. Kiloyla altınları da oldu ashabı kiramın daha sonra. Buradaki çizgi, hiçbir şey bulamayıp bir tane hurmayı (erikten biraz daha büyük) yalayarak gün geçirenler de sahabeler idi. Daha sonra kendi hizmetlerini gördürdükleri onlarca hizmetçiye sahip olanlar da bu sahabelerdi. O bir hurmayı dahi bulamayan insanlar, onlarca hizmetçi doyurdular ve debdebeli bir hayat yaşadılar. Bu çok önemli bir tespittir.

Hicretin 110. senesine (Peygamber efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem vefatından yaklaşık yüz sene sonrasına) kadar ashabı kiram yaşamıştır. Ashabı kiramın, o ilk başta duyduğumuz; bir hurmayı bölüşerek yemek zorunda kaldıkları, evde günlerce yiyecek bulamadıkları, çakıl taşıyı yemek diye pişirip bununla çocuklarını avutup onların açlığını gidermeye çalıştıkları dönemler de oldu. Bu dönemden sonra deyim yerindeyse çuvalla para buldukları dönemler de oldu, fakat ortadaki çizgi neydi, biliyor musunuz? O bir hurma bulamayan adamlar sabah namazına hangi heyecanla gittiyse, çuvalla para buldukları zaman da sabah namazına aynı heyecanla gittiler. Ne bir hurmaya muhtaç olmak ne de çuvalla para sahibi olmak onları ibadetten alıyordu. Allah'ın istediği de buydu zaten.

Onlar kıtlıkla, yoklukla sınanırken hangi performansla ibadet ettiyse, çuvalla altın bulduklarında da aynı performansla ibadet etmişlerdir. Ashabı kiram kıtlık, sefalet döneminde hanımından başka hiçbir kadına gözü değmemiştir. Haram asla onların gözünü açmıyordu. Sonra çuvalla altın bulduklarında haram, helalleşmedi onların gözlerinde ve asla evindeki hanımını hor gören adam rolüne bürünmedi. O bir hurmayı bölüşerek yedikleri zamanda “ Nikâhsız kimseye bakmak doğru değil, haramdır.” diye nasıl inanmış ve uygulamışlarsa her ay bir kadın değiştirip yeni bir evlilik yapacağı bir zamanda da aynı inançla davranış göstermişlerdir.

Fakirlik onları çileden çıkarmadığı gibi, zenginlik de onları şımartıp çileden çıkarmamıştır. Ashabı kiramın büyüklüğü de bu sebepten dolayıdır. Onlar büyük adam olmayı; fakirlik çektikleri dönemde yaşadıkları sıkıntılardan dolayı değil, hem fakirlikle hem de zenginlikle sınanırken kimlik değiştirmediklerinden dolayı hak ettiler. Allah onlardan razı olsun. Bu da onların dünyanın gerçek kimliğini iyi tanıdıklarını, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem hadisi şeriflerinin ve Kur'an-ı Kerim ayetlerinin “ Dünya budur, bundan başka bir şey değildir.” diyen talimatlarını iyi anladıklarını gösterir.

Şu ifadeyi, sözlerimin başında düzeltmek istiyorum: “ Sahabe, 120.000 aç ve sefil adam anlamına gelmektedir.” Bu bilgi yanlıştır. Sahabe kiramın cebinin parayla dolduğu, karnının istediği kadar doyduğu dönemi de olmuştur; ama kimlikleri hiç değişmemiştir. Sabah namazlarının hiçbirini kaçırmamışlar ve aynı zamanda şımarıp Allah'ın haramlarını yok saymamışlardır. Faizi; ellerinde hiç servetleri olmadıklarında da servetlerini develerle Medine'ye taşıdıklarında da Allah'la savaşmak olarak gördüler. Ashabı kiram budur ve bu insan modeli bizim örneğimizdir.

Fakirken gözyaşı içerisinde tasavvuftaki sülukunda yürümeye çalışıp zengin olunca da başka bir mezhebe intikal eden Müslüman modelinde sıkıntı vardır. “ Allah bu dünyayı fakir mü'minler için, zengini de kâfirler için yaratmıştır.” şeklindeki bir ifade kesinlikle batıldır. Tam aksine, dünya bütün cazibesıyla bütün güzellikleriyle servetiyle vadileriyle madenleriyle mü'minin hakkıdır; ama mü'min madenin önünde erimiş bir mü'min değildir. Allah'ın istediği mü'min; madeni ocağında eritmiş

mü'mindir, altını görünce salyası akan mü'min değildir. Allahın istediği mü'min, altını Allah'ın nimeti olarak gören mü'mindir. Mü'min döviz bozdurabilir, ama döviz mü'mini bozamaz. İşte fark buradadır. Ashabı kiram da döviz gördü, onlar da dövizci dükkânına girdiler. İran Kırsası'nın sarayında bulunan mücevherler, altınlar, değerli elmaslar Medine'ye getirildi. Bunlar ashabı kirama İslam devletinin vatandaşları olarak maaş şeklinde dağıtıldı. Herhalde onlar da dövizciye gidip bu değerli madenleri bozdurup kullandılar. Ekmek yapıp yemediler madenlerden. Onlar da para bozdurdular, ama bozulmadılar. Sıkıntı da işte buradadır kardeşler!

Ashabı kiram üzerinden düzeltmek istediğimiz nokta “ Orijinal Müslümanlığın, samimi Müslümanlığın; ne kadar yırtık gömlekle dolaşırsan ne kadar pantolonun eski ve yırtık olursa hele hele katırla dolaşıyorsan ve de araban asla yok ise o kadar Allah'ın dostusun şeklinde anlaşılmasıdır. ” Bu yanlış anlayışı düzeltmek esas gayemizdir. Müsriflik haramdır. Nimete kul köle olmak yasaktır. Allah-u Teâlâ'nın nimetinin şükürünü vererek, hakkını eda ederek kullandıktan sonra en zengin insan mü'min olmalıdır.

Dünyanın bütün servetleri, imkânları sabah namazında secde eden, yeri geldiğinde teheccüde kalkabilen mü'minin önünde eğilip bükülmelidir. Mü'min böyle olmalıdır ki Allah'ın yarattığı bunca nimetlerin hakkı gerçekten verilmiş olsun. Kâfirin elinde nimet bulunduğu zaman, madenler kâfirin borsasında açılıp bozulduğu zaman mü'min de bundan zarar görüyor, insan da zarar görüyor, hayvanlar da bundan zarar görüyor, tabiat da bozuluyor. O zaman derelerimiz, zehir gibi akmaya başlıyor. Bunun sebebi teknoloji, dünya nimetlerinin; kâfirin elinde olması, kâfirin bunu ölçsüz kullanması, haramı ve helali bilmemesi ve yarın hesabını vereceğine iman etmemesidir. Onun için fabrikasının para üretmesi önemlidir. Bacasından zehir saçılıp saçılmadığıyla ilgilenmez kâfir. Şimdi diyeceksiniz “ Avrupa'daki fabrikalar zehir saçmıyor, ama niye böyle diyorsun?” Alimallah onların başında ağır çevre cezaları olmasa zehri, ekmeğe diye insanlara yedirirler. İnsana acıdığından, çevreci olduklarından değil; çevreye zarar vermek kendi parasına dokunan bir ceza sistemi ile dengelendiği için öyledir onlar.

Kâfirin ne kendine ne insanlığa merhameti olmaz. Kâfirden merhamet olsa ebediyen cehennemde kalacağı cehennem ateşine karşı önce bir kendine acırdı. Kendine acımayan, iman etmeyenlerin “ Başka insanlara, çocuklara acıyorlar. Kedilere mama yapıp veriyorlar, çevreciler.” gibi sözleri kedilere anlatsınlar. Kimse kimseye anlatmasın. Onlar elbette kedi besleyecek, elbette köpek besleyecek; çünkü Allah'ın yarattığı bir kadın olarak, erkek olarak doğurup çocuk besleyemiyorlar. Bu duyguyu neyle giderecek? Doğurmanın zahmetine katlanamıyor. Tabi ki başka köpeğin doğurduğu köpeği besleyecek. Bunların mantalitesi, kafa yapısı, idraki bu. İnsan olduğu için, insan olarak yaratıldığı için; okşama, besleme, “ yavrum ” deme duygusu var. Kendi cinsinden birine diyemiyor bunu. Kediye, köpeğe demek zorunda; çakal beslemek zorundalar. Bunların bu dünya şartlarında başka alternatifleri yok.

Kardeşler,

Bazı noktalara vurgu yapmak istiyorum. Bunlardan birincisi, ashabı kiramı rahat bırakalım. Onlar sefalet ve kıtlık içinde yaşamış bir nesil değildir. Dünya nimetlerine esir olmamış bir nesildir ashabı kiram. Her türlü imtihan alternatifleriyle sınandılar. Hepsinde de muvaffak oldular. Allah onlardan razı olsun. Elbette insan oldukları için, büyük bir kitle oldukları için, bu büyük kitlenin içerisinde bir kaç kişi türlü türlü imtihanlarla sınanırken bazı aksaklıklar yaşamış olabilir. Masum değildir, peygamber değildir. Nihayetinde onlar da bizim gibi insandırlar. Birkaç hataları olmuş olabilir. Genel olarak bakacak olursak ashabı kiram madenlerin önünde erimemiş, dövizcide bozulmamış tiplerdir. Dövizcide madeni parayı bozdurdular, maden ocağında madeni erittiler. Allah onlardan razı olsun.

Bu birinci nokta bizi bir meseleye götürüyor. Zira sevgili Peygamberimiz aleyhissalatu vesselam ve kitabımız Kur'an ashabı kiramı bize örnek olarak gösteriyor. Onlar bizim kendileri gibi olmamız gerektiği örnek insanlardır. Meleklerden bir örneğimiz yok bizim. Sevgili Peygamber

aleyhissalatu vesselam Efendimiz'in peşinden gidiyoruz. Onu örnek kabul ediyoruz, onun getirdiği dinin pratiği de ashabı kiramın üzerinde bize gösteriliyor. Dolayısıyla biz ashabı kiramı dünya nimetleri açısından değerlendirdiğimizde bir orta çizgiyi yakalama mecburiyetinde hissediyoruz kendimizi. Nedir orta çizgi? Dünya nimetle dolu olduğu halde, sen perişan bir hayat yaşamayacaksın ya da dünya nimetlerinin önünde kul köle olmuş birisi olmayacaksın. Ortası nedir bunun? Cebin para dolu olacak, ama kalbini para doldurmayacak. Beynini para doldurmayacaksın ama cebin, kasan, yatağının altı, yastığının içi para dolu olsun zararı yok. Sabaha kadar okşa dur paralarını, ama yeter ki kalbinde durmasınlar.

Paranın kalpte durması ne demektir? Dairenin, iş yerinin kalbin içinde yapılması, inşa edilmesi ne demektir? Artık seni, para yönlendiriyor demektir. Evlenirken parayı esas alarak evleniyorsun, boşanacağı zaman paradan dolayı boşanıyorsun. Allah'ın çizdiği haram, helal çizgilerini artık yok sayabiliyorsun ya da erteleme hakkını kendinde görüyorsun ve benzeri işler... Dün sabah namazını kaçırmıyorken; bugün bir türlü vaktin olmuyor sabah namazını kılmaya, hep yoğun oluyorsun. Bilet parasını borç alarak büyük şehre iş bulmak için gittiğin zaman; halanın, dayının, teyzenin hepsinin elini öpmüş, dualarını istemiştin. Sonra aynı köye özel arabanla gittiğinde, büyük şehre gitmek için dualarını aldığı akrabalarını bir türlü vakit bulup ziyaret edemedin. Çünkü üç günlüğüne köyüne gittin. O üç günde de çevredeki emlakçıları dolaşıp milletin elinde kalan son tarlaları satın almaya çalıştın zaten. İnsanlardan dua almayı, onlarla helalleşmeyi bırakıp tarlalara, arsalarla döndün. Orada kurulacak olan santralin kenarındaki, oradan geçen yolun kenarındaki boş arsaları araştırdın. İnsana vaktin olmadı. İşte ne oldu? Toprak seni kendine çekti, maden seni eritti, para seni saymaya başladı. Bunlar çok ters ilişkilerdir.

Ashabı kiram da fethettikleri topraklardan kovulmuş kimselerdi, ama Mekke'ye döndüklerinde, hani o hicrete zorlandıkları Mekke'ye, "Şu yüz metrekairelik evimizi, şimdi üstelik de kılıçlarımızla girdiğimiz bu şehirde beş dönüme çevirelim" demediler. Bir tek sahabe bile "Yahu ben Mekkeliydim zaten. Benim soyum İbrahim aleyhisselama dayanıyor. Bu ev de İbrahim aleyhisselamın bir yeğenin evi zaten. Ben buraya yerleştim." demedi.

Hicretten sonra Mekke'yi fethedip geri geldiklerinde koca sahabe hastalandı. Efendimiz ziyaretine gitti. Baktı ki sahabe matem içerisinde: "Ne oldu?" Sahabe: "Çok üzgünüm ya Resulullah!" Resuluallah: "Neye üzgünsün?" Sahabe: "Yahu biz bu Mekke'den Medine'ye hicret ettik. Şimdi bu Mekke'ye hac için geldik ya! Hastalığım da çok ilerledi, ben burada (hicret için terk ettiğim yerde) ölürüm diye korkuyorum ya Resulullah!" dedi. Peygamberle hacca gelmiş üstelik. Bu neyi gösteriyor? Sahabenin Mekke'yi defterinden sildiğini gösteriyor. Hac için buraya geldiklerinde bile Mekke'de ölmek hoşlarına gitmemektedir. Bir kere gittik buralardan, Allah için satıldı bir kere burası. "İsterse Mekke olsun. Biz onu Allah için sattık." dediler. Allah onlardan razı olsun.

İşte dünya adamı olmakla dünyayı adamın haline getirmek arasındaki fark da budur. Yoksa Allah bize "Sefaletin arttıkça cennetliksin, ne kadar sefaletin artarsa çocukların ne kadar aç kalırsa hanımın otuz senelik entarisini hala giyiyorsa o kadar iyi kulsun" diyen tek bir ayet yoktur.

Ebu Zer el- Gifari isimli sahabe radiyallahu anh; zühdüyle, dünyaya tenezzüslüğüyle meşhur olmuş bir sahabedir. Bu konuyu abartanlar da "At gitsin şu dünyayı!" diyenler de hep Ebu Zer'in hadislerinden örnek verirler, ama bir şeyi unutupolar hep. Nedir o? "Ebu Zer sen tek adamsın, tek yaşayacak, tek öleceksin" diyen Peygamberi duymuyorlar aleyhissalatu vesselam. "Sen tek öleceksin Ebu Zer. Yok, senin dengin." diyor Peygamberimiz. Yüz yirmi bin kişinin içinde ikincisi yoktur Ebu Zer'in. Bu sebepten dolayı örnek olarak gösterilemez. Evet! Yaptığı yanlış değil, günah değil, ama örnek Peygamberdir aleyhissalatu vesselam.

Açlıktan karnına taş bağladığının iki sene sonrasında Hayber fethedildi. Hayber'in fethinden sonra anamız Aişe radiyallahu anha: "Hayber fethedilince çorba gördük evde." diyor. Bulunca yemeye başlamış demek ki. Bulamayınca isyan bayrağını kaldırmamış, bulunca da şımarma belirtisi göstermemiştir. Nihayetinde dünya budur. Allah kırmızıyla beyazla sarıyla hangi rengeyle imtihan

edecekse etsin, o imtihana hazır olmak kulluk görevimizdir. Bu kulluğu beceremeyenler fakirken isyan ederek helak oluyor, zenginken de şımararak helak oluyor.

Kardeşler,

Orta çizginin peşindeyiz. Yoksa dünyanın haramları sınırlıdır. Bin tane haram şey yoktur dünyada. Milyonlarca helal vardır, ama haramları saysanız yüzü bulamazsınız. Eti keyifle afiyetle yenen, her şeyinden istifade edilen canlı hayvan türünü saymaya kalksanız belki on bin çıkar. Haram olanları saysanız yüz, yüz elli tane bile ancak bulursunuz. Helaller daha çoktur. Serbest alanlarımız daha fazladır, fakat şeytan sürekli yasak olanı cazip hale getirir. Koca bir evin içinde bir çocuk dolaşırken sadece “Şu dolaptaki bardağı tutma!” demeye gör. O bardaktan başka çocuk için bir önemli şey kalmıyor evde. Onu devirip kırmadan o çocuk rahat uyuyamaz o akşam. Büyük olarak da biz aynen buyuz işte. Koca okyanusların dibindeki balıklarıyla madenleriyle bütün dünyayı helal etmiştir Allah bize. Sadece bankadaki yirmi liralık faizi haram kılmıştır. O olmadan uyuyamazsın. O bardak senin eline geçecek, ahretini harap edecek. Ondan sonra uyuyor ve sonra tövbe için hemen hacca gidiyorsun. Hemen tedavi için hacca gidiyorsun.

Kardeşler,

İmtihanımız bu dünya üzerindedir. Bu dünyanın değeri cennet kadardır. Çünkü cennet buradan kazanılacaktır. “Tekmele gitsin!” diye bir dünya yok bizim için. Rabbimiz yarattığı için dünyanın en çirkin ve en pis hayvanı olan domuzu bile eğlence konusu yapamazsın. Bunu da Allah yarattı diyeceksin. Domuzdan da pis bir mahlûk yok dünyada. Necis; salyası, buharı her şeyi necis. Ondan necis bir şey yok. Lakin Allah’ın hikmetine bakın ki bir inek büyüyüp süt verinceye kadar bir domuz yüz tane oluyor. Bir ineği bir çiftçi besleyedursun, ona saman parası bulmak için çalışadursun, domuzu besleyen abad oluyor. İmtihan değil mi bu? Allah salıyor domuzu, hiçbir şey bulamasa da kendi pisliğini yiyip yine de hayatta kalıyor. İnek, bir yerden başka bir inek geçsin onun geçtiği yerin otunu yemez, nazlıdır. Helal nazlıdır. Buna bir itirazımız yok. Çünkü o berekettir. Bu yüzden onu Allah bir miktar nazlı yapıyor. İmtihanımız işte budur bizim. Domuzu bile tekmeleyip atamazsın. Bırak ormanda ne yapacaksa yapsın hayvan. Tarlana zarar veriyorsa vurursun, öldürürsün o kadar. Yani domuz türünü yok etme, domuzun neslini kurutma kampanyası yapamaz insanoğlu. Allah yarattı nihayetinde. O da bir cins, onun da bu dünyada var olması gerekiyor, şeklinde düşünmek zorunda mü’min.

Dünya da böyle, domuz kadar da pis değil ya dünya. İçinde namaz kılıyoruz, üzerinde namazımız var, abdest suyumuz bu dünyadan bizim, rızığımız bu dünyadan. Bunlardan daha önemli olan da bu dünyanın bizi cennete ulaştıracak köprü olmasıdır. Varıyla yoğunla bu dünya sayesinde cennete gideceğiz inşallah. Bu dünyanın değeri cennet ve cehennem kadardır. Çünkü cennete gidenlere de cehenneme gidenlere de “Bu faturayı nerede ödemiştiniz?” diye sorulduğunda dünyada diyeceklerdir. Başka alternatif yok. Nasıl anasız babasız insan olmuyorsa dünyasız da cennet ve cehennem olmuyor.

O zaman, ashabı kiramı önümüze şablon olarak koyacağız. Bizim de büyük büyük apartmanlarımız, işyerlerimiz olacak. Bizi belki develerle getirmeyecekler, ama bizim altın mücevherlerimizi tırlarla getirecekler. Tırlar kapımıza yanaştığı gün, biz değişmeyen adam olacağız inşallah. O zaman Allah bizi, imtihanını kazanmış kulları olarak görecektir. O kırbaçlanan Bilaller, fetihlerden sonra çuvalla ganimet kendilerine ulaştırıldığında aynı ezanın adamı oldular yine. Bir şey değişmedi. Eteksiz bir vaziyette Peygamber aleyhisselamin huzurunda çıkmış ezan okumuştun, Kâbe’nin üstünde fetih günü. Sonra geniş geniş cüppeleriyle o ezanı okudu. Bir şey değişmedi. Değişen üzerindeki kıyafet olmalı. Değişen, sofradaki nimet çeşidi olmalı. Eğer değişen şahsiyetim oluyorsa benim, bataklık işte burasıdır. Mü’minin şahsiyeti değişmemeli. Evi, değişmeli. “İki çocuk varken elli metre kare bir evde idare ediyorduk. Şimdi Allah nimet verdi, bunu yüz elli metre kare yapmamız mümkün mü?” Mümkün, değişmek yok diyemeyiz! Üç yüz metre karede oturabilirsin ama çok geniş bir ev olduğu için ezan duyulunca o evden çıkmak çok zor olmasın sakın. O kadar geniş eve gitme. Elli metre karede iken bir tencere ile bir tavanız varken, bütün akraba size gelip mü’mince

oturup bir muhabbet edip çorba içiyorlardı. Şimdi mutfağın zücacıye dükkânına döndü. Kendi torunların bile seni ziyarete gelemiyorlar, hiç vaktin olmuyor. Bu değişimi göstermemeliydin. Yoksa mü'minin evinde tabak takımı olsun. Mü'minin at arabası gibi bir arabası vardı. Akrabalarının, mahalledekilerin bütün hastalarını hastaneye o götürüyordu. Gün oldu, şoförü ve pahalı bir arabası oldu, ama hiç vakti olmadı ona buna yardım etmeye.

Değiştin! Arabadan önce sen değiştin. Mutfaktan önce hanım değişti. Allah nimet verince, ben kazandım zannettin. Karun da bu şekilde değişti. Aslında Karun Bey çok yabancı bir kimse ya da firavunun akrabalarından biri değil. Musa aleyhisselamın teyze çocuğu, İsrailoğulları'ndan Musa aleyhisselamın akrabasıydı. Yani onun sülalesinden, Kıptilerden değildi. Ne zaman kaybetti ama? “Yahu Karun, sende çok fazla değişiklik oluyor. Bu mal seni değiştirmiş olmasın!” diye ikaz edilince, ne dedi? “انما اوتيته على علم عندي” “Siz ne diyorsunuz? Bunu ben kendim kazandım.” dedi. Hiç Allah vermiş demedi. Bir dilim ekmeğe muhtaç olduğu zaman rızkını Allah veriyordu. Ne zaman, Allah onu imtihan için kasalarının anahtarlarını bir sürü hizmetçinin taşıdığı bir zenginliğe erdirdi, işte o zaman “Bunların hepsini ben kazandım.” dedi ve o gün kaybetti. Bitti, o gün battı Karun aslında. Sonra Musa aleyhisselamın bedduasıyla battığı zaman batağı derinleşti. O gün batma kararı yazıldı kaderine. Çünkü denmeyecek sözü dedi. O bir dilim ekmeği Allah'tan alıyordu, öyle inanıyordu. Çünkü peygamberin akrabasıydı, hepten gâvur bir insan değildi. Sonra kasalar dolusu hazinesi olmaya başlayınca, şimdiki deyişle bütün banka müdürleri kredi fırsatlarını onun önüne sundu, yani kredili bir adam haline geldi. Kredi istemeye görsün, önüne kondu bütün krediler adamın. “انما اوتيته على علم عندي” “Bu benim kendi emeğimle alın terimle kazandığım şeydir.” Dedi ve o gün bitti. Mü'min bunu, Kur'an'dan bir hikâye ya da bir masal olarak okuyamaz. Ne olarak okur? Bir gün Allah'ın herkesin önüne çıkarabileceği alternatif bir imtihan olarak okur.

Herkes bir gün Karunluk sınavından geçecek, herkes! “Biz bu asgari ücretle nasıl bu sınavdan imtihan oluruz.” Öyle bir şey yok! Herkes bu dünyaya geldiğinde annesinin bir kaşık sütüne muhtaçtı. O bir kaşık süt için ne kadar ağlıyordu, şimdiki servet sahibi biliyor musun? Şimdi o, tonlarca süt malzemesinden gıda üreten o zengin adam, zamanında annesi bulaşık yıkarken bir kaşık süt için, bir saat ağlıyordu. Hepimizin doğal örneği budur. Bugün değil asgari ücret hiçbir ücret almıyorken, yarın binlerce asgari ücrete imza atan bir adam olabilirsin. İşçisinin bir lira sigortasını ödememek için yalan söyleyen adam da olabilirsin yarın. Hepimiz, her insan, bu süreçten geçme adayıdır. Bu süreçten geçmez, başka bir süreçten geçer. Allah herkesi muhakkak imtihan edecek. Dünyanın ya parası ya şehveti ya forsu ya da başka bir şeyiyle sınayacak bizi Allah. Çünkü cennete gitmek istiyorsun. Bu cennete gitmek, cehennemden kurtulmak için bir şekilde sınanacaksın. Bu ya oruçta karşına çıkacak ya zekâta karşına çıkacak ya hacda karşına çıkacak ya da annen babanda karşına çıkacak.

Adam çok güzel hacca gitmiş, sadakalar veriyor. Her şey mükemmel, fakat annesine oğlun nerede diye sorulduğunda “Cehennem dibinde!” diyor. Küstürmüş onu, öyle gitmiş Hong Kong'daki toplantısına. Bu Efendi de Hong Kong'dayken sekreterini arıyor. “Filan vakfın ihtiyacı varmış. Yüz bin dolar gönderin oraya.” diyor. Telefonla da hayır yapıyor, ama annesine sorulduğunda “Cehennem dibinde!” diyor. Herkesin ayağının altında bir karpuz kabuğu muhakkak var, dünya budur. Dünyayı böyle tanıyan ashabı kiram, Allah onlardan razı olsun, kazandı. Bu nesilde de şüphesiz ashabı kiramın hayranı olup peşlerinden gidip kazananlar var, kazanamayanlar da var. Nitekim ashabın döneminde de dünya yüz yirmi bin kişi değildi. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi görenler yüz yirmi bin kişi değildi. Belki de bir milyon insan onu gördü, ama o kadar imtihan kazandı. O kadar imtihan kazandı.

Kardeşler,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in Müslim'de rivayet edilen, Ebu Said el-Hudri'nin de rivayet ettiği bir hadisi çok önemli. Çok önemli. Sanki yol haritamız gibi. Önümüzdeki sıkıntıyı gösteren bir hadisi şerif olarak hepimiz bunu kulağımıza küpe etmek zorundayız.

Kardeşler,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz buyuruyor ki: “Dünya yeşildir, tatlıdır. Dikkat edin! Yeşildir, tatlıdır. Dikkat edin! Allah dünyayı önünüze koyacak merak etmeyin ve sizi muhakkak dünya ile deneyecek. Aman dünya imtihanına dikkat edin! Aman kadın fitnesine dikkat edin! Sizden önceki İsrailoğulları böyle helak oldular.” Sallallahu aleyhi ve sellem.

Kardeşler,

Muhammed’ur-Resulullah siz dediği zaman iman eden herkese siz diye hitap ediyor. Sadece Arap’a ya da Türk’e söylemiyor bunu. Kim “Sen benim peygamberimsin ya Resûlallah!” diyorsa bu söz onun için de geçerlidir. Herkesin önüne dünya çıkacak bir gün. Banka kredisi olarak çıkacak, kadın olarak çıkacak, genç delikanlı erkek olarak çıkacak, fors olarak çıkacak, müdürlük olarak çıkacak, bir şey olarak çıkacak muhakkak. Bir imam efendi hutbe okumak üzere minbere çıkarken, orada Allah karşısına dünyayı çıkaracak. Nasıl çıkaracak? Orada Allah’ın ayetlerinden, peygamber aleyhisselamin hadislerinden birini yüzde yüz gerektiği okuması bir durum olduğu halde, “Bu ayeti okuyup da emekliliğime iki sene var, işleri karıştırmayayım.” derse bitmiştir işte. O gün “Kendim kazandım.” demişti ya Karun Bey. İşte o, imamın karşısına mihrapta çıkacak. Müezzinin karşısına minarenin şerefesinde çıkacak.

Hep Karun mu bu imtihanı böyle geçirecek. Senin malın mülkün de minare işte. İmamın malı mülkü, o. Öğretmenin malı mülkü ise talebesi. Öğretmenin önüne bir tır dolusu dolar mı gönderecek Allah imtihan için? Senin önüne de talebe gönderecek. Kur’an kursu mualliminin önüne talebeyi gönderdi Allah. Belki bir Ebu Hanife, belki bir Malik bin Enes olma muktediri çocuk senin önünde, senin hırçın tavırların yüzünden Kur’an’dan soğuyup gidecek. Hâlbuki on binlerce insan ondan dinledikleri Kur’an’la belki Allah’ın cennetine gireceklerdi. Bir hanım kız belki Ümmet-i Muhammed-i kurtaracak nitelikte, Allah kabiliyetli yaratmış. O kabiliyet senin hırçınlığın, cep telefonunla görüşmen ya da başka bir sebepten dolayı insani olmayan bir yöntemle onu azarlayıp onun dinden soğumasına sebep oldun. O da gitti, artist oldu, şarkı söyledi, on binlerce insan onun şarkıları ile cehennemlik oldular. Sen hala Karun’la ilgili ayeti oku dur. “Ah Karun ne zalim adammışsın! Nasıl Allah’ın mülkünde böyle konuşursun?” demişsin, ama bir tür Karunluk da sen yapmışsın. Yani hiç kimse Karun’u sanal âlemde bir çizgi film zannetmesin. Hepimiz her gün bir çeşit Karun olup olmama sınavı ile karşı karşıyayız. Ne diyor sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz, “Her sabah insanlar çarşıya çıkarlar. Kimi kendini satar, kimi ticaret yapar geri gelir.” Hangi çarşı bu çarşı? Evden çıkıp hayata gözünü açıyorsun ya, çarşı bu! Şeytan da pazarlık yapıyor o çarşı da melekler de yapıyor. Kimi cennetini kazanıp akşam evine dönüyor, kimi de cehennem kararını verdirip evine dönüyor. Hayatın hiçbir dakikası boş verip teğet geçilebilecek bir şey değildir. Her dakikanın, benim cennetle ilgili veya cehennemle ilgili son kararımın verildiği dakika olma ihtimali var. Her dakika benim için değerli. Bu dakikalarımın değerini dünyayı tekmeleyerek değil, dünyayı ayaklarının altına alarak ancak kazanabiliriz.

Kardeşler,

Bizim için bir şey çok önemli! Dünyayı atma hakkımız yoktur. Evet, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yine Müslim’in rivayet ettiği hadisi şerifte “Dünya mü’minin zindanıdır. Kâfirin de cennetidir.” diyor. Bu doğrudur, çünkü bu bir hadistir. Bu “Dünyada ben yokum.” demek mi acaba? Hayır! Zindan ne demek? Yaşıyorsun, ekmeğin var, suyun var, sıcak soğuk derdin yok ama sınırlısın demektir. Zindan ölümü yansıtmıyor. Kurallı yaşamayı yansıtıyor. İstedığın zaman yatıp

kalkamıyorsun. “Kalk!” diye koğuştta tembih ediyorlar, kalkıyorsun. Gündüz yatma hakkın yok, “Burası ev değil zindan!” diyor. Kâfir dünyayı evi gibi kullanıyor. Ayağını uzatıyor, ters yatıyor, yastık kullanıyor, gece yarısı kalkıp ziyafet çekiyor kendine. Kâfirin ölçüsü yok, serbest, hür. Mü'min ise kurallı yaşıyor. Ona haram şeyi tutma, harama bakma, sabah namazına kalk, yatsıdan sonra da yat. Zindan bu demek mü'min için, kurallıdır. Cennete gidince, mü'min hürriyetine kavuşacak. Cennette gündüz yok, gece yok, sabah namazına kalkmak yok, tesettür yok, hiçbir şey yok. Cennette tesettür diye bir dert yok. Çünkü cennette insanların içi dışı kemiği her şeyi görülecek, şeffafız orada inşallah. Orada hayat var, çünkü zindandan kurtulduk geldik. Zindan bizim burada test sürecimiz oldu. Cennete dayanıp dayanmadığımızı görmek istiyor Allah zindanda. Kâfir de yeteri kadar hürriyet hakkını kullandığı için birkaç trilyon sene de o cehennemde hürriyetsizce yaşayacak. Allah ne kadar isterse o kadar olacak.

Kardeşler,

Sözümüzü getirmek istediğimiz nokta şudur: Bugün, adına dünyevileşme diyebileceğimiz bir hastalık Müslümanların evlerine, camilerine, medreselerine, sosyal ilişkilerine, aile ilişkilerine, hocalık talebelik ilişkilerine, kısacası her yere sirayet etmiştir. Bu dünyevileşmeyi camide görebilirsin. Beş vakit namaz kılmak için yapılmış yer herhangi bir cami, Roma İmparatoru'nun sarayından daha görkemli. Avizesine, çinisine oradan fayanslarına varıncaya kadar muhteşem bir yer. İçine girip şöyle bir bakınca “Maşallah!” diyorsun. Nesine maşallah! Orada oturup gözyaşıyla dinlenen Kur'an'a mı maşallah dedin? Zaten Kur'an anlaşılıyor ki. Hoparlör sistemi anlaşılacak için değil, gürültü çıkarmak için kurulmuş sanki. Bağırılardan sallanıyor cami, titriyor. Ses muhteşem, çini muhteşem, camlar çerçeveler zaten imparator sarayı gibi, namaza gelince seri namaz. Sıcak, soğuk sıkıntısı yok ama kıraat sıkıntısı var ama Namazda ne okunduğu, tesbihatta ne yapıldığının sıkıntısı var. Cami dünyevileşmiş, namaz hızlanmış ve kalitesi düşmüş, namaza katılımcı sayısı azalmış, görkemli cami var ama! Hem de böyle zemin düzeyinde de cami yok, asansörle çıkılıyor camilere artık. Çünkü altları dükkân yapılmış camilerin. Buralara dünyevileşme, ağır bir hastalık olarak sirayet etmiş.

Kardeşler,

En basitinden Kur'an-ı Kerim okunurken bile, Allah'ın kitabının dinlenmesiyle ses güzelliğinin tercih edilmesi arasında sıkışıp kalıyoruz. Eğer, sesi güzel olmayan birisi Kur'an okuyorsa mümkün olduğunca kısa okumasını dileyip toplantıya başlamak istiyoruz. Sesi güzel biri için de kepenkler açılıyor, okusun okuyabildiği kadar. İyi de bağıyor. Bir de eko verdin mi sese tamamdır. “Übey ibni Kab dinleseymiş şu Kur'an-ı.” diyoruz. Dünyevileşme işte budur. Dünyayı istila ediyor, Karun'u da bireysel olarak istila etmişti. “Bu ümmetin fitnesi mal üzerindedir.” dedi Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem. Bu mal bizi ümmet olarak Karunlaştırıyor. Evet, zekât henüz kalkmadı, ama bu zekâtı verilen mal hangi bankadan geldi, soramıyorsun bunu. Sorsan vakıf zekâtsız kalacak bu sefer. Bunun adı dünyevileşmedir. Bu dünyevileşme dünyayı bulunması gereken yerden kaldırıp yüreklerimizi oturtuyor. Allah'ın nazarında bir sineğin kanadı kadar, hatta bir sivrisineğin kanadı kadar değerli değil, ama müminlerin gözünde hiç taviz verilemez noktada duruyorsa burada bir çelişki vardır. Bu çelişki ne yapıyor? Bizi Rabbimiz'den uzaklaştırıyor.

Kardeşler,

Hadisi şeriflere baktığımızda dünyevileşmenin ilk izleneceği yerin, insanlardan hayâ duygusunun kalkmasının olduğunu görüyoruz. Banka sayısı artmadan önce hayâlî insan sayısı azalmış olması gerekiyor. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Tirmizi'nin rivayet ettiği bir hadisi şerifte ashabına, "Allah'tan utanın ha, hakkıyla utanın, hayâ edin!" buyurmuştur. Sahabeden biri de "Ya Resulallah biz de bir hayâsızlık görmedin değil mi? Utanıyoruz biz, yüzümüz kızarıyor."

Sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz "Öyle değil!" buyurmuş. "Hayâ o değil! Kafanızda ne varsa göz, kulak, dil, burun onlar utanmanın etkisiyle yaşasın. Mide sisteminiz karnınızda ne varsa utandığınız oradan belli olsun." buyurmuş. Ne demek bunlar? Yani senin gözün haram görmüyorsa utanıyorsun demektir. "Yahu adam niye çaldın bunu?" dediğinde elbette yüzün kızaracak. Haram bir iş Allah'ın haram ettiği bir iş hayâlî bir mü'min isen senin kulağına söz olarak girmemeli.

Sözünden belli olmalı. Hayâlî bir mü'minin midesindekiler dışarı çıkarılacak olsa labarutuvara konulacak olsa haram yoktur o gıdada, çünkü hayâlî bir mü'mindir bu. Dünyevileşmenin bir eve girebilmesi için o evde yirmi yaşında genç bir kızın, yetmiş yaşında babasının önünde ayak ayaküstüne atma cüretini gösteriyor olması lazımdır. Dünya, önce önünde engel gördüğü hayâyı kaldırarak girer. Çünkü insanların gerek birbirlerine karşı, gerek Allah'a karşı hayâları, utanmaları devam ettiği sürece dünya oturacak bir yer bulamaz camilerde. İnsanların meclislerinde oturacak yer bulamaz. Bunun için dünyanın içimize sızıp bizi dünyalık Müslümanlar haline getirmemesi için, bizi bankalarla vb. diğer kötü yerlerle uğraştırmadan önce biz; dünyalık adamlar olup olmadığımızı test etmemiz gerekiyor ki bu da ancak içimizdeki hayâ duygusunun, yüzde yüz baki olup olmamasıyla ilgilidir.

Kardeşler,

İkinci olarak da dünyevileşme içimize nasıl sızıyor? Bunu konuşuyoruz. Böylece tedbir de almış olacağız. Esmâ-ül Hüsna'sı ile Allah'a imanda sıkıntı baş gösteriyor, dünyevileşmeden önce. Ne demek? Allah birdir. Amenna ve saddakna, yarattı, cennet onun cehennem onun, peygamber gönderdi. Bu caminin kenarında Esmâ-ül Hüsna diye bir şey var. o da Allah'ın güzel isimleri. Peki, orada Er-Rezzak yazıyor "Rızıkı Allah verir." Evet öyledir. Peki, sen maaş alamasan ne olur bu ay? "Ölürüm açlıktan." Hani sen Rezzak olan Allah'ın kuluydun! Ne oldu? "Şey!" Şeyi yok bu işin, bu iman zafiyetidir. Orada Esmâ-ül Hüsna'da; El-Müdebbir yazıyor, el-Müheymin yazıyor, el-Aziz, el-Kahhar yazıyor. Yani işleri idare eden Allah'tır, otoritenin sahibi Allah'tır, her dediği olan Allah'tır, düşmanlarının ipini uzatan Allah'tır yazıyor. Biz filanca şer güçlerle uğraşabilir miyiz? "Hayır, buna kudretimiz yetmez, adamların çok ileri bir teknolojisi var." Peki, Teknoloji mi ve Allah mı desem hangisi seçerdin? "Allah büyük, ama teknoloji daha güçlüdür." Buna iman denmez.

Dünyevileşme girerken, önce imanımızın içinin oyuyor. Yoksa dünyevileşme, Balkanlar'dan gelen bir rüzgâr çeşidi değildir. "Balkanlardan rüzgâr geldi, Trakya'da kar var, İstanbul'da lodos var, fırtına var, gemiler yol alamıyor." Böyle bir hikâyeye değildir bu. Nasıl bir hikâyeye? Önce zemin hazırlıyor şeytan. Bir asırlık, iki asırlık, üç asırlık bir sürede zemin hazırlıyor. Böyle bir mesele varken, "Filan mezhep miydi, filan âlim miydi?" diye ayrıntılarla elli sene, yüz sene seni meşgul ediyor. O arada senin Esmâ-ül Hüsna'ya ve Allah'a, bütün ayrıntılarıyla imanın çürümeye başlıyor. Sonra ilk Balkanlardan gelen rüzgârla yere yatırıyor seni, dünyevi bir adam oluyorsun. Karun "Ben kazandım." demişti. Biz buna , "Teknoloji bunu gerektiriyor. Sosyal medya yaptı bu işi." diyoruz. Sosyal medya. Karun عَلِيٌّ عَلِيٌّ "Benim tekniğimle oldu bu işler." demişti. İlla adının Karun ya da imtihanın para olması gerekmiyor. İşte altı böyle oyuluyor bu işlerin, üstüne de şeytan sistemini bu şekilde kuruyor.

Kardeşler, dünyevileşmenin en ağır alt tahribatından birisi de tûlu emel, eski ulemanın deyişiyle uzun vadeli projeci olmaktır. İbadete gelince farzlarla sınırlı; yatırıma, paraya gelince dünyada hatta neredeyse uzayda arsa kapacak. Hâlbuki dünya üç günlük! Nasibini de unutmaman gereken bir dünyada yaşamak başka şey, dünyayı dört lokmaya bölüp her öğün birer defa yiyerek rahatlamak başka şey. Uzun emelli olmak, seksen yaşından sonra proje üretmek bambaşka şeydir. Hâlbuki bugüne kadar geldiğine şükredip hemen Rabbi'ne doğru yol almak için hazırlık yapman gerekirken, hala

dünyaya yatırım yapıyor olman; imtihanının, dünyevileşme boyutuyla karşı karşıya olduğunu gösteriyor.

Kardeşler,

“Dünyevileşmenin altımızı oyduğu sistem nasıl işliyor?” sorusuna vereceğimiz cevaptan birisi de israftır. İsraf elbette suyu boşa akıtmaktır, sofraya dökülmüş ekmeğin kırıntılarını çöpe atmaktır ama asıl israf, yirmi dört saati dakikalara bölmeden yaşamaktır. Asıl israf budur. Ömrünü israf eden birisi yani günü saatle yaşayan, dakikayla yaşayamayan... Hatta ve hatta yaşlandıkça “Artık biz kırkı geçtik, dakika çok yüksek bir süre; artık saniyelerle hesap etmemiz lazım hayatı.” diyemeyen bir insan, salmıştı kendisini. Fırtınada sen kendini salarsa rüzgâr seni istediği tarafa savurur. İsraf elbette suyun, ekmeğin, elektriğin israfıdır ama onlar israfın çok ucuz bir şeklidir. Bedeli ödenebilir şeklidir. Çöpe attığın o ekmeği kediler, bulup yer; bu sadaka olur belki senin için. İsraf edilmiş bir ömür, israf edilmiş bir çocuk; yani Allah'ın büyük bir proje için yarattığı çocuklarını, sen kısır bir projede öldürüyor olman gibi suçlar bu ümmetin, gitgide dünyanın içinde bir mengineye sıkışmış bir nesne gibi kaldığını gösteriyor.

Biz dünyevileşmeyle uğraşmak için “Bundan sonra kimse batıya gitmesin, oraya seyahat etmesin, oradan bize dünya hastalığı getiriyorlar.” demeye gerek yok. Dünya batıda da doğuda da aynı aslında. Onlarla bizim aramızda çok bir fark yok, altımızı oyuyoruz. Allah'tan kuldanda utanma kayboluyor, tu'lu emel dediğimiz uzun hayaller peşinde koşuyoruz. Allah'a imanımızda sıkıntı oluyor, ama camide namaz kılıyoruz. O ayrı bir konu. Namaz ayrı, hatta o namazın üzerinden küçük bir iman testi de yapabilirsiniz. “Efendi sen burada öğleyi kıydın mı?” “Kıldım.” “Kim için kıydın?” “Allah için kıydın.” “Sana Allah ne verecek?” “Cennet vereceğim diyor.” “Sen bu öğleyi kıydın, cennete gidecek misin?” “Nerede cennet bizde!”, hani öğle namazı cennet demekti. Niye güvenmediğin bir senedi imzaladın sen? “Öğleyi kılın, cennet vereyim.” dedi Allah. Kur'an'ında dedi, Peygamberi dedi aleyhisselatu vesselam. Sen de buna inanarak camiye geldin. Şimdi caminin merdiveninde düşüp ölsen cennete gidebilir misin? “Yok, canım biz kim, cennet kim?” Bu itimat sıkıntısı işte.

Bu itikat sıkıntısının başka bir adı da iman eksikliği oluyor. İmansızlık demiyorum, sahabe ile aramızdaki farkı ölçüyorum. Bir sahabeye “Şu öğleyi kıydın ey filan oğlu filan. Şimdi burada ölsen neredesin?” “Rabbimin cennetindeyim.” diyecekti, bitti. Niye? Çünkü şöyle bir inancı var onun. Rabbim bana “Kıl namazı, cennet vereyim sana.” dedi. Ben de kıydın verecek, “Allah sözünden caymaz.” Peygamber aleyhisselam kendisine “Ne var ne yok Sevban?” diye sorduğunda Sevban, “İyiyim ya Resulullah, çok iyiyim. Akşam Rabb'im'in arşındaydım. Cennetteydim, hurilerle beraberdim.” dedi. “Ne diyorsun Sevban? Sen ne anlatıyorsun. Neredeydin, diye sordum sana sordum sana sen cennetteydim, diyorsun.” “Evet ya Resulullah Rabbim'in ayetlerini okudum, gözümü kapattım. Kendimi Rabbim'in yanında hissettim.” Sahabi imanı, mademki Peygamber Kur'an okurken Rabbiniz'le konuşuyorsunuz diyor, ben de Kur'an okuyorum Rabbimle konuşuyorum. “Ya bizim okuduğumuz Kur'an başka!” Hayrola! Avrupa'dan gelen Kur'anı mı okuyorsun sen? Madem başka Kur'an okuyorsun, orijinal Kur'ana geç.

Kardeşler

Bütün bunların temelinde şeytanın asırlardan beri altımızı oyuyor olması vardır. Nesilden nesile geçecek şekilde oyma yapıyor. Biz önceki nesli “Aman büyük şehre git, köylerde hayat kalmadı, öküzle uğraşırsan aç kalırsın!” diyen bir nesil olarak tanıdık. Şimdiki nesil de, o öküzden kaçan nesil, “Aman diploman olsun, yoksa aç kalırsın, işsiz kalırsın, evlenemezsin, evlensen çocuğun olsa o da kötürüm doğar!” diye bir sonraki nesli uyarıyor. Şimdi bu sonraki nesil de kendinden sonraki nesle ne

der? “Yaşayamazsın! Çabuk intihar et, yaşayamazsın başka türlü.” Çünkü kaçacak bir yer kalmadı. Uzaya gidecek kadar bilet alacak parası da yok. Ama Allah'a iman edenler bir dilim lokma bulamadıkları gün bile Allah düşünsün beni dediler. Okudular Kur'anı. **صَدَقَ الْعَظِيمُ اللَّهُ** dediklerinde telefonu kapatır gibi, görüşürüz diyip kapattılar. Rabb'leriyle telefon görüşmesi yapar gibi Kur'an okudular.

İş imandan geçiyor. İman zayıfladıkça dünya bize doğru geliyor. Dünyayı kovdukça da oraya Allah geliyor. İşte, tercihi bu şekilde yapacağız.

Ve'l hamdu lillahi rabbi'l alemîn.